

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. An præceptum obliget petere Eucharistiam ab Hæretico, excommunicato, & similibus, si alius Sacerdos non adsit.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

fuga ejusdem Rei, ex qua damnum publicum, vel mors ipsi iudici posset oriri, rationabiliter timeretur: Nam tunc licet contra vim vi se defendere.

3. Non tamen præceptum ejusmodi adeo rigidè suscipiendum est, ut infirmo, qui nullo remedio de quo infra §. 9. n. 21.) valet Sacram hostiam deglutire, possit propinari Sanctissimus Sanguis: quia hoc præceptum non obligat, nisi debito modo. Sic Fagundez, Suarez alique apud Dianam. p. tr. 3. ref. 34. esse posse docet Ochagav. ibidem.

§. II. An obliget eos, qui paulo ante periculum communicaverunt.

4. **Q**ui v. g. duos vel tres, in uno & octo, vel decem dies, antequam in periculum incidit, communicavit; obligatur iterum communicare eo superveniente periculo: Obligari docent aliqui, cum Vasquez de Euch. disp. 214. c. 2. n. 11. siquidem Communio antecedens, cum non fuerit exhibitā; quando urgebat præceptum, præcepto non satisfecit. Ad eum modum, quo, qui Missa interfuit die Sabbati, non satisfecit præcepto de Missa die Dominico audienda.

5. At non obligari melius docent alij cum Suarez de Euch. disp. 69. sect. 2. §. Rogabis, Delugo disp. de Euch. 16. sect. 2. Ratio præcipua est, quia hoc præceptum non obligat nisi circum circa periculum vitæ, sive à me ignoratum, sive scitum: obligat enim, ut propè mortem inveniar Sacra Eucharistia refectus. Confirmatur, quia plura inveniunt huius generis præcepta, quibus satisfecit, si paulo ante quam urgebat præceptum, adimpleatur. Sic si Novitius, vel Clericus recitet officium mane antequam professionem emitat, vel ordinem in sacris non illum obligabis eodem die, post emissam professionem, vel ordines susceptos, iterum recitare: sic, Sacerdos, qui celebravit mane in loco, ubi non erat festum de præcepto, si postea, eadem die, se conferat in locum, ubi festum celebratur, non obligabitur ad audiendum iterum sacram; idem de laico, qui mane sacro interfuit in prædicto loco non festivo, & postea ad festi locum accessit. Eodem ergo modo in casu nostro, &c.

6. Missa igitur, Dominica die ideo audienda est ex præcepto ab eo, qui audierat Sabbato; quia in honorem diei Dominici latum est præceptum de Sacro tunc audiendo, qui honor tali diei additus, non exhibetur die Sabbati. At in nostro, habetur finis præcepti, qui est refecti spiritaliter circa mortis periculum: ut etiam habeatur finis præcepti in prædictis casibus, qui est, illos obligatos orare quotidie, & Fideles, colere per Missam diem festum: Licet enim finis non cadat sub præcepto, ostendit tamen præceptum hoc modo esse, & non alio intelligendum.

§. III. An obliget eum qui communicavit in Paschate.

7. **S**i communicavit quis in Paschate, & post aliquod notabile tempus, puta; post mensem, incidit in periculum vitæ, obligatur iterum communicare. Ita Suzz. Valsq. Valer. alique quos sequitur, & citat Hurta. de Euch. disp. 10. ass. 2. Ratio est, quia ex una parte hæc sunt duo præcepta, alterum communicandi in Paschate Ecclesiasticum. Sic idem ibid. alterum, communicandi in periculo mortis, ex communi sententia Divinum simul, & Ecclesiasticum: Sic idem ibid. & ex alia parte per unam sumptionem utrique, in casu dicto, satisfieri non potest: cum propter illam, finis refectiois necessariæ, instante morte, non habeatur per sumptionem tanto tempore ante factam. Quod si, qui in Paschate communicavit incidit in prædictum vitæ periculum post paucos dies, puta post octo, vel decem non obligabitur denuo communicare. Satis est, quia cum finis refectiois necessariæ tunc habeatur, potuit per unam sumptionem utrique obligationi satisfacere: ut ex dictis §. præcedenti clarè consequitur.

§. IV. An hoc præceptum obliget petere Eucharistiam ab hæretico excommunicato, & similibus, si alius Sacerdos non assit?

8. **Q**uamvis Durandus, Palud. alique apud de Euch. disp. 72. sect. 4. fin. concedant, ab hæretico excommunicato, etiam denunciato, ab hæretico schismatico, publico peccatore, licere in periculo petere, ac suscipere, quando alius Sacerdos non adest, Sacramentum Pœnitentiæ; non tamen cedunt Eucharistiæ Sacramentum, quia necessarii quunt (pœnitentiæ maior est, quam necessitas Eucharistiæ). Verum probabilius est cum Sanchez ibid. posse, si ministro deficiente, etiam Eucharistiam, si quis firmus aliud Sacramentum v. g. extremam Viæ, vel Confessionem ab idoneo ministro suscipere potest, est, quia mater Ecclesia, pro illo articulo, extremam Viæ à ministrando tantam infirmo refectioem repellere: & ex alio capite, necessitas excusat à ratione, quæ videtur esse cum peccato ministro, quia sua malitia aptum ad Sacramenta ministranda non reddit. Suppono autem non fore scandalum, si Catholicæ Religionis contemptum, ut certe est, si præ v. g. communionem esset signum pœnitentiæ cum illis erroribus, quod nunquam licet.

At si licet, obligatur infirmus? Respondetur: non debet, quia excommunicationem non habet. Si tantum posset priorem sententiam sequi assentem non debet, & consequenter non adest obligatio, quæ tamen certe probabilis est, præsertim si alia Sacramenta suscepit, vel se esse in statu gratiæ iudicaverit. Chelidon apud Dianam p. 5. tr. 3. ref. 49.

§. V. An in eadem instantis mortis necessitate, possint quilibet Sacerdos, etiam Religiosus, ministrare Eucharistiam.

Nec Religiosi, immo nec quilibet Sacerdos, proprius, id est Parochus, potest de jure ministrare Sacram Viatum moribundis: Ita Suarez de Euch. 72. sect. 2. §. 4. quæres, quia nullo meliori tempore presumitur velle Pastorem, recognoscere ovem suam, quam in tanta necessitate: tamen si Parochus absit, necesse ab illo peti licentia: quilibet poterit. Ita ibid. Ratio est, quia præsumitur Parochi voluntas, cum quædam extrema necessitatis semper intelligitur exceptio. In eodem mortis articulo, qua ratione licet Regularibus famulis ministrare Eucharistiam diximus per occasionem in superioribus c. 4. §. 4. n. 48. Addimus in præsentia licere, & Hospitibus secularibus in eorundem hospitiorum domibus forte decumbentibus, ut etiam extremam Vnctionem libere conferre ex privilegio, quod expendit Peyrinus T. 1. conf. 1. Julij 1. l. 1. n. 91. Nulla Societatis Patribus id nondum communicavit R. P. Generalis, quamobrem secundum nostram iura in præsentia Comp. Privil. Soc. l. c. ab eo erit, donec illud communicandi abstinendum: in seminariis tamen id omnino concedendum inibi conviventibus, saltem ex usu receptionis Pellizzarius T. 2. Man. Reg. tr. 8. c. 3. sect. 3. 4. fine.

Emergit ex dictis difficultas, an Religiosus, immo quilibet Sacerdos non parochus, si absente Parochus vel nolente, potest ministrare viaticum graviter periclitanti, ut dictum est, obligetur etiam sub peccato mortali (non Parochus) siquidem ipsum Parochum obligat, quia ad hoc & similia ministeria stipendium recipit, tenentur omnes.

Respondendo nequaquam esse obligandum si abque notabili suo incommodo ministrare non valet. Ita idem Man. Reg. tr. 5. c. 9. sect. 1. §. 6. Ratio est, quia ex una parte actualis communio, non est regulariter necessaria spirituali agrotanti salutem; cum ad hanc satis suffragetur confessio, & ex alia Sacerdos, qui non est Parochus, solum ad id urgetur ad charitatem: hæc autem, quædam